

BEHIND THE SCENE

Kun vierailen Leonor Ruiz Dubrovinin ateljeessa joitakin viikkoja ennen hänen näyttelyään yksi asia tulee selväksi: näissä teoksissa on paljon peitettyä. Monet hänen veistoksistaan ja maalauksistaan esittävät suojakankaan verhoamia esineitä.

On vaikea tulkita, mitä alla piilee. Se, mikä näkyy, viittaa väljästi klassisen taiteen maailmaan: pääkalloja, rintakuvia, hevosia, uskonnollisia hahmoja, jalkoja, käsiä ja torsoja. Näillä barokkimaisilla symboleilla on vähän ilmeistä yhteyttä oman aikamme arkitodellisuuteen. Suuri osa on kuitenkin särkynyttä, rikkiäistä ja hajalleen levinnyttä. Näkymä muistuttaa museota tai studiota perinpohjaisen vandalismissession jälkeen.

Kiinnostavin kysymys on: todistammeko näiden esineiden loppua vai alkua? Ovatko taideteokset tuhoutuneet vai vasta syntymässä? Tämä paradoksi on Dubrovinille ominainen. Tuhon ja luomisen kuvat ovat aina läheisessä yhteydessä hänen töissään ja usein vaikeasti erotettavissa toisistaan.

Kaaos on kontrolloitu, paikoin jopa kaunis. Maalausten symbolit – hieman pehmeämmät kuin veistoksien – ovat mykkiä. Sen sijaan että ne olisivat ilmeisiä jäänteitä jostakin aiemmasta kulttuurisesta paradigmasta, niillä tuntuu olevan jokin hyvin henkilökohtainen merkitys, joka vastustaa ilmeisiä tulkintoja. Keskustellessani Leonorin kanssa palaamme usein taiteen ja kaupanteon problemaattiseen suhteeseen, ilmaisuun ja tuotteeseen. Tämä on yksi asia joka piilee nähdyn takana.

Aivan kuin nämä teokset seisovat jossain syntymän ja tuhoutumisen rajamailla, niin myös taiteilija itse seisoo puoliksi peitettynä töidensä ja vastaanoton välissä.

.....
When I visit Leonor Ruiz Dubrovin's workspace a few weeks before her exhibition one thing comes clear right away: there are lots of veils. Many of the paintings and the sculptures represent objects covered with cloth.

It is hard to decipher, what lies underneath the cover. What is visible seems to hint to the world of classical art: there are skulls, busts, horses, religious figures, legs, arms and torsos. It is a world of baroque symbols, with very little obvious connection to the contemporary reality. However: almost everything is broken, scattered, dismembered. The scene looks like a studio or museum after a considerate session of vandalism.

The most intriguing question is, have these objects been destroyed, or are they being born? Are they in a process of degeneration, or are they in the middle of regeneration? This paradox seems to be typical for Dubrovin. The images of destruction and creation are always closely linked in her works and often impossible to tell from another.

The chaos is controlled, even pretty at places. The symbols in the paintings – less violent than in the sculptures – are mute. Instead of being vestiges of some former cultural paradigm, they seem to hint at something very personal, which resists easy interpretations. When I talk with Leonor, I get the picture that on one level she is dealing with the problematic relationship between the art and commerce, the expression and the product. This is what lies behind the scene.

Just as these works lie somewhere halfway between birth and destruction, so does the artist also stand half-uncovered between her works and the reception.

– Mikko Viljanen

.....

Då jag besöker Leonor Ruiz Dubrovins ateljé några veckor före utställningen slås jag av faktum: i dessa verk döljer sig mycket. Många av skulpturerna och målningarna föreställer föremål skylda av ett skyddsöverdrag.

Det är svårt att tolka vad som döljer sig där under. Det som syns anspelar fritt på den klassiska konsten: dödsskallar, byster, hästar, religiösa figurer, fötter, ben och torson. Dessa barocka symboler har synbarligen lite anknytning till tidens vardagsverklighet. Det mesta är ändå brutet, trasigt och utspritt. Synen påminner om ett museum eller en studio efter omfattande vandalism.

Den intressantaste frågan lyder: bevittnar vi dessa föremåls början eller slut? Är verken förstörda eller håller de på att födas? Denna paradox är utmärkande för Dubrovin. Förstörelse och skapelse står alltid i nära förhållande i hennes verk och är ofta omöjliga att skilja åt.

Kaoset är kontrollerat, stundtals t.o.m. vackert. Symbolerna i målningarna, något mjukare än hos skulpturerna, är stumma. I stället för att uppenbart utgöra resterna av någon kulturell paradigm, verkar de ha en mycket personlig betydelse som ifrågasätter enkla tolkningar. Då jag diskuterar med Leonor återkommer vi ofta till det problematiska förhållandet mellan konst och kommers, uttrycket och produkten. Detta är något som gömmer sig bakom det sedda.

Som om dessa verk stod någonstans på gränsen mellan födelse och förstörelse, står också konstnären halvt dold mellan sina verk och receptionen.

Text Mikko Viljanen

Svensk översättning Freja Appelgren